

ISBN: 978 90 00 37830 2

ISBN: 978 90 00 37295 9 (e-book)

NUR: 282/240

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.nl

Tekst: Thomas Olsthoorn

Illustraties: Nazrina Rodjan

Vormgeving: Ingrid Bockting

Thomas Olsthoorn

SCOREN!

DE
STERKSTE
VERHALEN
OVER de GROOTSTE
Nederlandse
SPORTERS

met illustraties van Nazrina Rodjan

Van Goor

INHOUD

JAAP EDEN

De eerste sportheld van Nederland

7

FANNY BLANKERS-KOEN

De snelste huisvrouw ter wereld

11

ANTON GEESINK

In het hol van de leeuw

15

JAN JANSSEN EN JOOP ZOETEMELK

Voor altijd winnaars van de Tour de France

19

ARD SCHENK

Driemaal goud in het verre Japan

23

JOHAN CRUIJFF

De beste Nederlandse voetballer aller tijden

27

EVERT VAN BENTHEM

Koning van de Elfstedentocht

31

HET NEDERLANDS ELFTAL

Een goed stel

35

RICHARD KRAJICEK

Historische winst op Wimbledon

39

DE VOLLEYBALMANNEN

De laatste smash van Ron Zwerver

43

DE HOCKEYMANNEN

Het gouden doelpunt van Teun de Nooijer

47

LEONTIEN VAN MOORSEL

Een bijzondere brief

51

INGE DE BRUIJN EN PIETER VAN DEN HOOGENBAND

Recordjacht op de koningsnummers

55

ANKY VAN GRUNSVEN

Eén amazone en twee toppaarden

59

ESTHER VERGEER

Een dag om nooit te vergeten

63

SVEN KRAMER

De grootste winnaar in schaatsland

67

HET NEDERLANDS ELFTAL

Drie verloren finales

71

EPKE ZONDERLAND

De Vliegende Hollander

75

DORIAN VAN RIJSSELBERGHE

Van kinderdroom naar olympische titel

79

DE HOCKEYVROUWEN

Wereldkampioen in eigen huis

83

DAFNE SCHIPPERS

De kunst van de 200 meter

89

MAX VERSTAPPEN

Een Hollands feestje in Spanje

93

SANNE WEVERS

Een perfect plan

97

TOM DUMOULIN

De tijdrif van zijn leven

101

IREEN WÜST

Goudkoorts van Turijn tot Gangneung

105

SUZANNE SCHULTING

Duizend magische meters

109

MATHIEU VAN DER POEL

Alleskunner op twee wielen

113

DE ORANJELEEUWINNEN

Pioniers van het vrouwenvoetbal

117

SIFAN HASSAN

De onmogelijke dubbel

121

DE EERSTE SPORTHELD VAN NEDERLAND

Zo hard als ze konden renden Karel en Dirkje over de grachten van Amsterdam. Wolkjes adem kwamen uit hun mond. Daar was het Rijksmuseum al, ze waren er bijna! Achter het reusachtige gebouw lag de grote openluchtisbaan van de Amsterdamse IJclub. Daar moesten ze zijn. Het was 13 januari 1893. Vandaag en morgen zou het eerste officiële wereldkampioenschap allround worden gereden. Karel en Dirkje wilden daar maar wat graag bij zijn. Dat kwam door hun oom Klaas Pander. Hij had al drie keer meegedaan aan het WK. Klaas was al eens tweede, derde en vierde geworden, maar had nooit weten te winnen. Nu was hij trainer van een heel groot schaatstalent van negentien jaar, dat luisterde naar de naam Jaap Eden. Klaas had hem een paar jaar geleden ontdekt, hem onder zijn hoede genomen, en nu maakte Jaap grote kans om in Amsterdam de wereldtitel te pakken. Dat moesten Karel en Dirkje met eigen ogen zien. Maar bij de ingang van de ijsbaan liepen ze tegen een probleem aan. Een kaartje kostte twee gulden per persoon. Karel en Dirkje hadden vier gulden nodig om binnen te komen, maar ze hadden samen maar twee gulden bij zich. Ze leegden de zakken van hun broek en jas, maar konden geen extra muntjes vinden.

‘Ga jij maar naar binnen,’ zei Dirkje tegen haar broertje. ‘Jij vindt schaatsen nog veel leuker dan ik.’

‘O nee, ik laat jou hier niet alleen achter,’ antwoordde Karel. ‘We gaan samen naar Jaap Eden kijken. Ik ga wel met de kaartjesverkoper praten.’

Maar wat Karel ook probeerde, de kaartjesverkoper hield voet bij stuk. Met twee gulden kwamen ze niet binnen.

Dirkje keek naar de deftig geklede mannen en vrouwen die naar het schaatsen gingen kijken. Ineens had ze een idee. ‘Kom op, we moeten naar huis!’

‘Naar huis?’ zei Karel verbaasd. ‘Maar we zijn er net.’

‘Ik leg het je straks wel uit,’ riep Dirkje, die al begon te rennen. ‘Schiet op, we hebben geen tijd te verliezen!’

Een halfuur later waren Karel en Dirkje terug bij de ijsbaan. In hun handen droegen ze een lange jas en een bolhoed van hun vader. Ze gingen achter een boom staan zodat de kaartjesverkoper hen niet kon zien.

‘Vlug, vouw je handen in elkaar en geef me een zetje. Dan klim ik op je schouders,’ zei Dirkje.

Ineens snapte Karel wat het plan van zijn zus was. Dirkje ging op zijn schouders zitten

en trok de jas van hun vader aan. De jas was zo lang dat Karel eronder verdween. Eén knoop bleef open zodat hij precies kon zien waar hij moest lopen. Dirkje zette de bolhoed op haar hoofd en was nu net zo lang als de volwassen mensen. Voorzichtig liep Karel met zijn zus op zijn nek naar de ingang. De kaartjesverkoper had niets in de gaten toen Dirkje hem twee gulden gaf. Toen ze veilig binnen waren en de kaartjesverkoper hen niet meer kon zien, trokken ze hun vermomming uit. Het plan was gelukt!

Tussen al het publiek vonden ze een mooi plekje op de tribune en ze genoten van de races. Oom Klaas had het goed gezien: Jaap Eden vloog als een raket over het ijs. De Noorse, Zweedse, Duitse en andere Nederlandse schaatsers deden hun uiterste best, maar Jaap was te goed. Hij won de 1500 meter met maar liefst zeven seconden voorsprong op de nummer twee.

Later die middag op de 5000 meter raakte zijn Noorse tegenstander buiten de baan en viel in het publiek. Vlak voor de neus van Karel en Dirkje. Jaap stopte meteen met schaatsen en stelde voor de rit over te rijden. Dat vond hij wel zo eerlijk. De Noor had alleen helemaal geen zin meer in een nieuwe race en dus moest Jaap in zijn eentje de 5000 meter opnieuw doen.

De volgende dag moest Jaap nog een van de twee afstanden winnen om wereldkampioen te worden. Karel en Dirkje wilden er niets van missen. Ze haalden de laatste gulden uit hun spaarpot en renden richting Museumplein. De truc met de lange jas en de bolhoed werkte weer goed. Opnieuw kwamen ze voor slechts

twee gulden binnen.

Het toernooi ging verder met de 500 meter, de kortste sprintafstand. De toeschouwers schrokken zich een hoedje toen niet Jaap, maar een Noorse schaatser de beste tijd op de klok zette. Ineens werd het heel stil rond de ijsbaan...

Gelukkig moesten de vier snelste schaatsers nog een finale rijden en die won Jaap met overmacht. Na de 1500 en de 5000 meter van gisteren was hij ook de beste op de 500 meter en daarmee was Jaap Eden de winnaar van het eerste officiële WK allround schaatsen. Tussen alle blije supporters stonden ook Karel en Dirkje te springen en te juichen.

Een week later kwam oom Klaas bij hen thuis op bezoek.

‘En, hebben jullie Jaap nog zien winnen?’ vroeg hij aan zijn neefje en nichtje.

‘Natuurlijk!’ riepen Karel en Dirkje in koor. ‘Maar hoe zijn jullie eigenlijk binnen gekomen bij de ijsbaan?’ wilde Klaas weten. ‘Gewoon. Door netjes te betalen,’ zei Dirkje met een knipoog naar haar broertje.

Klaas had een hele stapel kranten meegenomen. Er stonden allemaal stukken in over Jaap. Het hele land was diep onder de indruk van zijn wereldtitel.

‘Weet je wat ik denk?’ zei Klaas. ‘Volgens mij is Jaap Eden sinds vorige week de eerste echte sportheld van Nederland.’

‘En wij waren er maar mooi bij!’ riepen Karel en Dirkje in koor.

WIST JE DAT...

Na het behalen van zijn wereldtitel in 1893 in Amsterdam werd Jaap Eden ook in 1895 in Noorwegen en in 1896 in Rusland wereldkampioen schaatsen. Naast een uitstekende schaatser bleek Jaap ook een heel goede baanwielrenner te zijn. In 1894 was Jaap bij de WK in het Belgische Antwerpen de beste op de tien kilometer en in 1895 werd hij in het Duitse Keulen wereldkampioen op de sprint. Toch is hij vandaag de dag vooral bekend als schaatser. In Amsterdam-Oost is er zelfs een kunstijsbaan naar hem vernoemd: de Jaap Eden Ijsbaan.

DE KEERZIJDE VAN DE MEDAILLE

Jaap Eden was een heel goede schaatser en baanwielrenner, maar hij deed aan zo veel wedstrijden mee dat zijn lichaam na een paar jaar topsport begon tegen te sputteren. Dat kwam ook doordat hij voor een sportman te veel alcohol dronk. Als baanwielrenner in Frankrijk verdiende Jaap een hoop geld, maar hij gaf het net zo snel weer uit in de kroeg. Toen hij in 1915 stopte met fietsen, was er van zijn prijzengeld weinig meer over. Jaap moest zelfs zijn gewonnen bekens en medailles verkopen om aan geld te komen. Van de ooit zo succesvolle sportman was weinig meer over. In 1925 overleed Jaap Eden als een arm man. Hij werd slechts 51 jaar.

CIJFERS & RECORDS

Jaap Eden wordt nog altijd herdacht als de eerste sportheld van Nederland. Sinds 1972 krijgen de beste sportman, sportvrouw, paralympisch sporter en sportploeg van het jaar bij het Sportgala een mooi beeld van Jaap Eden. Dit zijn de sporters die de meeste Jaap Edens hebben gewonnen:

- 6x Leontien van Moorsel – wielrennen
- 5x Esther Vergeer – rolstoeltennis
- 4x Epke Zonderland – turnen
- 3x Pieter van den Hoogenband – zwemmen
- 3x Marianne Vos – wielrennen

FANNY BLANKERS-KOEN

DE SNELSTE HUISVROUW TER WERELD

Maya zat al twintig minuten in het zonnetje op het gras. Ze keek naar het bronzen beeld dat vlak voor de ingang van het atletiekstadion stond. Vanuit dat stadion kwamen er allerlei geluiden: de enthousiaste stem van de omroeper, een startschot bij het begin van een race, geklap en aanmoedigingen van het publiek. ‘Moet jij niet binnen bij de wedstrijden gaan kijken?’ vroeg een oude man die naast haar was komen staan.

‘Ik heb geen kaartje, meneer,’ zei Maya. ‘Ik ben hier niet voor de wedstrijden. Eerlijk gezegd houd ik niet echt van atletiek. Maar ik houd wel van kunst. Dus toen ik net langs kwam fietsen en dit standbeeld zag, moest ik even stoppen om ernaar te kijken. Komt u wel voor de atletiek?’

Het beeld stelde een atlete voor die over een horde sprong. De man met het grijze haar liep ernaartoe en legde zijn hand op de horde. ‘Ik kom inderdaad voor de FBK-Games. Al dertig jaar. En dat komt door deze vrouw.’

‘Door Fanny Blankers-Koen?’ vroeg Maya. ‘Ik kende haar naam niet, maar ik zag het net op het standbeeld staan. En ook daar op de gevel van het stadion.’

‘Fanny Blankers-Koen was mijn moeder. Mijn naam is Jan Blankers.’

Maya stelde zich ook netjes voor en vroeg: ‘Waar heeft uw moeder dit standbeeld en haar naam op het stadion voor gekregen?’

‘Vanwege haar prestaties op de Olympische Spelen van 1948 in Londen. Mijn moeder won daar goud op vier loopnummers: de 100 meter, de 200 meter, de 80 meter horden en de vier keer 100 meter estafette.’

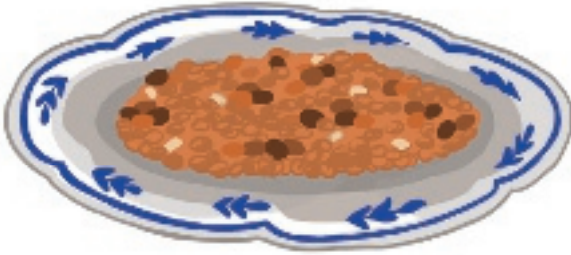
Vier keer goud! Maya vond het verhaal van Jan Blankers steeds interessanter worden. ‘Misschien is het brutaal om te vragen, maar in welk jaar bent u geboren?’

‘Dat is inderdaad een brutale vraag,’ zei Jan Blankers voor de grap. ‘Ik ben geboren in 1941. Tijdens de Spelen van ’48 was ik bijna zeven jaar. Mijn vader was de trainer van mijn moeder en ze gingen samen naar Londen. Mijn zusje en ik bleven in Nederland en logeerden bij opa en oma.’

‘Wat kunt u zich nog van die Olympische Spelen herinneren?’ wilde Maya weten.

‘Weinig. Het is al tweeënzeventig jaar geleden, tenslotte. In die tijd hadden we nog geen televisie en luisterden we naar het verslag op de radio. Ik weet dat mijn opa rond de tafel danste toen mijn moeder een gouden medaille won.’

Jan Blankers keek naar het standbeeld. ‘Wat een andere kleding hadden die sportvrouwen

toen aan, hè? Kijk nou, mijn moeder droeg een plofbroek en een wijd shirt. Met de kleding van nu had ze een nog snellere tijd gelopen. Toen ik ouder was heb ik haar races natuurlijk wel op televisie teruggezien. De 100 en 200 meter won mijn moeder met overmacht en de vier keer 100 meter wilde ze heel graag voor de andere Nederlandse meiden winnen. Het goud op de 80 meter horden vond ze haar mooiste overwinning. Bij die afstand was het verschil met de rest kleiner. Mijn moeder had een slechte start en moest echt moeite doen om te winnen. Daarom had die medaille voor haar meer waarde. Zo won ze vier keer goud. En dat terwijl ze eigenlijk na twee afstanden al naar huis wilde.’

‘O, hoe kwam dat?’ vroeg Maya verbaasd. ‘Heimwee. Ze wilde haar kinderen zien. Mijn vader moest haar echt overtuigen om te blijven. Ze had in 1936 al meegedaan aan de Spelen, maar daarna brak de Tweede Wereldoorlog uit. De Spelen in Londen twaalf jaar later waren echt een unieke kans. Het was dat het hoogspringen en verspringen ongelukkig viel met de loopnummers, anders had mijn moeder nog meer medailles kunnen winnen.’

Maya raakte steeds meer onder de indruk van Fanny Blankers-Koen. ‘Wat knap, zeg!’ ‘Naast sporter was ze ook huisvrouw en moeder,’ zei Jan Blankers. ‘Dat werd in die tijd verwacht van de vrouw. Mijn moeder trainde niet vier uur per dag zoals nu. Meestal maar drie keer per week. En dan werd ik in de zandbak naast de sintelbaan gezet. Ze was heel fanatiek. Met alles. Mijn moeder maakte als eten vaak bruine bonen met spek. Dat was haar geheim om zo goed te kunnen lopen. Ik herinner me nog dat we na Londen heel veel post kregen. Van mensen van over de hele wereld. Mijn moeder werd ook vaak op straat herkend. De oorlog was net voorbij en de mensen hadden iets positiefs nodig waar ze zich aan konden optrekken. Ik vond die aandacht maar niets en bleef altijd een paar meter achter haar lopen.’

‘Maar u was toch wel trots op uw moeder?’ vroeg Maya.

‘Natuurlijk,’ zei Jan Blankers met krachtige stem. ‘Ik heb als kind zelfs nog een keer alle vier die gouden medailles om mijn nek gehangen. Maar genoeg gepraat. Ik moet nu echt het stadion in.’

Maya bedankte meneer Blankers voor zijn verhalen. Nog een paar minuutjes bleef ze in het gras naar het beeld van de viervoudig olympisch kampioen kijken. Daarna stond ze op om naar haar fiets te lopen.

‘Dag, Fanny. Tot de volgende keer!’